

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Jerzy Szczurewski (spr.)
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale Prokuratora Bogdana Dąbrowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 r. sprawy:

M. B.

oskarżonej o czyn art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 5 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 71/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzoną oskarżonej karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

M. B. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 29 czerwca 2016r. około godziny 16:30 w mieszkaniu przy ulicy (...) w O., okręgu (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia J. Z., zadała mu trzymanym w rękę kuchennym nożem jedno uderzenie w okolice tętnicy szyjnej powodując powierzchowny uraz tej okolicy o wymiarach 4 cm x 0,5 cm oraz ranę ciętą palca wskazującego ręki prawej o długości 3 cm, którą zasłonił się pokrzywdzony, które to obrażenia skutkowały rozstrojem jego zdrowia na okres poniżej 7 dni, jednak zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na skuteczne zasłonięcie się przez pokrzywdzonego i sparowanie uderzenia,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

II. w okresie od lipca 2009r. do lutego 2016r. w mieszkaniu przy ulicy (...) w O., okręgu (...), znęcała się psychicznie i fizycznie nad swoim konkubentem J. Z. w ten sposób, że będąc pod działaniem alkoholu wszczyniała awantury domowe, w trakcie których wyzywała go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, poniżała, wyganiała z mieszkania, a następnie nie chciała go wpuścić z powrotem zmuszając w ten sposób do nocowania u sąsiadów, kontrolowała, uderzała rękoma po całym ciele oraz rozbijała na głowie naczynia kuchenne, a następnie po sprowokowanej przez siebie awanturze wzywała Policję próbując odpowiedzialnością obarczyć J. Z.,

tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie sygn. akt III K 71/17 wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r.:

I. oskarżoną M. B. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt I czynu z tym, ustaleniem, że działała z zamiarem ewentualnym oraz z jego opisu eliminując fragment „i sparowanie uderzenia” i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę lat 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżoną M. B. uniewinnił od dokonania zarzucanego jej w pkt II czynu;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej w pkt I kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 czerwca 2016 r., godz. 18.25 do dnia 2 lipca 2016 r. i od dnia 14 września 2016 r., godz. 08.50;

IV. na podstawie art. 62 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności dla osób uzależnionych od alkoholu;

V. na podstawie art. 93a § 1 pkt 3 k.k., art. 93b § 1 k.k. i art. 93c pkt 5 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek noża kuchennego zapisanego jako ślad nr (...) w Księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie pod numerem (...);

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić dowody rzeczowe zapisane w Księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie pod numerem (...):

- pozycja 1, 2 i 3 – J. Z.,

- pozycja 4, 5, 6 i 7 – oskarżonej M. B.;

VIII. zasądzić od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej z urzędu na rzecz adw. T. K. kwotę 300 (trzysta) złotych podwyższoną o należny podatek VAT w stawce 23 % za obronę w postępowaniu przygotowawczym i kwotę 600 (sześćset) złotych podwyższoną o należny podatek VAT w stawce 23 % za obronę w postępowaniu sądowym oraz na rzecz adw. A. T. kwotę 1080 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) złotych podwyższoną o należny podatek VAT w stawce 23 % za obronę w postępowaniu sądowym i kwotę 571,67 zł (pięćset siedemdziesiąt jeden złotych 67/100) tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków;

IX. kosztami procesu w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa a oskarżoną zwolnił od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałej części.

Powyzszy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w części tj. :

- w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I – w całości;

- w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach III-VII – w całości;

- w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IX – w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w części skazującej zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez:

- nieuprawnione przyjęcie, iż oskarżona M. B. działała z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia J. Z., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy winna prowadzić do logicznych wniosków, że zachowanie oskarżonej w dniu inkryminowanego zdarzenia wyczerpało znamiona występku określonych w przepisach art. 190§1 kk i art. 157§2 kk

- wyprowadzenie błędnego i nielogicznego wniosku, iż oskarżona M. B. w dniu 29 czerwca 2016 r. zadała pokrzywdzonemu uderzenie nożem w okolice tętnicy szyjnej, podczas gdy z prawidłowej i wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona jedynie przyłożyła pokrzywdzonemu nóż tępą krawędzią w tych okolicach;

- naruszenie przez sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny zachowania oskarżonej M. B., a także innych dowodów zgromadzonych w sprawie, a w konsekwencji zaniechanie oparcia zaskarżonego wyroku na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego i ujawnionego przed sądem I instancji, wyrażające się przede wszystkim poprzez:

. dokonanie ustaleń faktycznych, poprzez wypełnianie rozumowania niekorzystnym dla oskarżonej domniemaniami, a w konsekwencji, dokonanie ustaleń, które nie wypływają ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, skutkujących wadliwym przyjęciem, iż oskarżona działała z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego;

. wadliwą ocenę opinii biegłej M. H., w szczególności w zakresie ustalenia mechanizmu powstania otarcia naskórka na szyi pokrzywdzonego Z.;

. pominięciu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, które w sposób znaczący uwypukliły istniejące w przedmiotowej sprawie mankamenty, a tym samym mogły doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych i w myśl zasady in dubio pro reo powinny skutkować przyjęciem, iż zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona występku określonych w przepisach art. 190§1 kk i art. 157 § 2 kk;

II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegające na wadliwym przyjęciu, iż:

- oskarżona M. B. w dniu 29 czerwca 2016 r. przeciągnęła nóż po szyi pokrzywdzonego ostrzem, w sytuacji gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny i charakter obrażeń J. Z. wskazuje, iż oskarżona jedynie przyłożyła nóż do szyi i wyartykułowała w stosunku do niego groźby karalne, czym wyczerpała znamiona występuku z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk;

- oskarżona usiłowała dokonać zabójstwa J. Z. w zamiarze ewentualnym.

Wskazując na powyższe, na zasadzie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, wniósł o zmianę kwalifikacji czynu z pkt I poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonej art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i zakwalifikowanie zachowania oskarżonej jako występku określonych w przepisach art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk, a w konsekwencji umorzenie postępowania z uwagi na brak wniosku pokrzywdzonego o ściganie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zawartego w **punkcie I** apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie. Nie dopatrył się obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku zwłaszcza w zakresie uznania winy oskarżonej w popełnieniu przypisanego jej czynu.

W pełni należy podzielić argumentację Sądu I instancji co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego materiału dowodowego.

Odnosnie obrazy art. 7 k.p.k. W tej mierze brak jest podstaw do twierdzenia jakoby wydano orzeczenie z pominięciem szczegółowej analizy dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Trzeba stwierdzić i to kategorycznie, iż Sąd Okręgowy wszystkie zgromadzone w sprawie dowody skrupulatnie i dokładnie przeprowadził i równie wnikliwie je ocenił w pisemnych motywach orzeczenia. Obrazy zarzuconych przepisów nie dowodzi też fakt, że ustalenia co do zadania pokrzywdzonemu uderzenia nożem w okolice tętnicy szyjnej poczyniono głównie w oparciu o zeznania pokrzywdzonego J. Z. oraz zeznania świadków S. Ł. i S. Ł. złożone w postępowaniu przygotowawczym, odrzucając ich zeznania złożone na etapie postępowania sądowego. To, że ustalenia faktyczne (w sprawie niniejszej dotyczące strony motywacyjnej działania oskarżonej) czynione były przez sąd w oparciu o dowody niekorzystne z punktu widzenia jej odpowiedzialności (zeznania wskazanych osób ze śledztwa) nie oznacza, że sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania. Oczywiście jest, że ustalenia faktyczne winny być konstruowane na podstawie dowodów, którym przyznano przymiot wiarygodności. Skoro dowodom niekorzystnym z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonej sąd przyznał tę cechę, to nie sposób skutecznie czynić zarzutu, że doszło do złamania zasady obiektywizmu. Pamiętać należy, że ocena dowodów pozostawiona jest sądowi orzekającemu. Pozostaje ona zaś pod ochroną art. 7 k.p.k. gdy jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowana w uzasadnieniu wyroku.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny przypomina, a w sprawie niniejszej ma to niebagatelne wręcz decydujące znaczenie, że zasada swobodnej oceny dowodów nie wyklucza przyznania wiarygodności jedynie części depozycji danego osobowego źródła dowodowego oraz dyskwalifikacji pozostałego zakresu jego wypowiedzi, pod warunkiem, że wyprowadzone wnioski, będzie uwzględniało treść dowodu, tak w aspekcie jego cech wewnętrznych, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów, a zarazem będzie logiczne, oparte na wiedzy i wskazaniach doświadczenia życiowego i w rezultacie zamykające pole dla ocen alternatywnych. Wymóg ten bez wątpienia został spełniony. Przebieg rozprawy przed sądem orzekającym i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonują, że Sąd Okręgowy swoje ustalenia co do zamiaru działania oskarżonej oparł wyłącznie na dowodach, które przeprowadzone zostały na rozprawie głównej i dowody te ocenił w sposób wszechstronny, uwzględniając wszystkie okoliczności dotyczące tak sfery motywacyjnej oskarżonej jak i samego przebiegu zdarzenia. Dał temu wyraz w pisemnych motywach wyroku i zawarta tam na stronach 8-9 ocena jako prawidłowa zasługuje na pełną aprobatę.

Tu dodać należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów i nie popadł w dowolność ocen, a wprost przeciwnie ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest całościowa. Mowa tu o zestawieniu oceny wskazanych wyżej dowodów osobowych z opinią biegłego lekarza sądowego M. H.. Tu warto podkreślić, iż wbrew twierdzeniom skarżącego opinia i to pisemna jak i ustna została zasadnie uznana za wyczerpującą, jasną, logiczną i dogłębną. Sąd Apelacyjny podkreślając wszechstronność i fachowość opinii odsyła skarżącego do jej szczegółowej analizy zawartej na kartach 10-11 pisemnych motywów wyroku. I właśnie w oparciu o ustalony opinią mechanizm działania oskarżonej w zestawieniu ze wskazanym wyżej osobowym materiałem dowodowym możliwe było odtworzenie strony wykonawczej czynu poprzez wykazanie usiłowania zabójstwa w zamiarze ewentualnym i przez pryzmat zarzutu apelacyjnego dyskwalifikację tak forsowanej przez skarżącego konstrukcji prawnej wyczerpania przez oskarżoną występów z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. A czyni to, odwołując się do systematyki pisemnych motywów wyroku, na stronach 12-16 uzasadnienia. Czyni to niezwykle syntetycznie, praktycznie enumeratywnie wyliczając okoliczności i ich ocenę przemawiającą za słusznością przyjętego stanowiska. Sąd Apelacyjny całkowicie tę ocenę popiera i akceptuje, wskazując jednocześnie na nietrafność kolejnego zarzutu

obrony, a mianowicie wypełnienie rozumowania niekorzystnymi dla oskarżonej domniemaniami. Przy czym nie wskazanie przez skarżącego tak w zarzucie jak i jego argumentacji o jakie domniemania chodzi powoduje, iż Sąd Apelacyjny czuje się zwolniony z dalszej jego analizy.

Podobnie rzecz się ma z zarzuconym pominięciem okoliczności, które w ocenie skarżącego uwypukliły istniejące w sprawie mankamenty, które z kolei mogły doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych i przy obowiązku zastosowania zasady z art. 5 § 2 k.p.k. powinny skutkować przyjęciem przez Sąd wypełnienia znamion występku groźby karalnej i lekkiego uszkodzenia ciała. Wprawdzie trudno doszukać się w uzasadnieniu środka odwoławczego argumentacji powołanych w zarzucie mankamentów chyba, że jest nim stwierdzenie, że Sąd I instancji nie zwrócił w ogóle uwagi na okoliczności podmiotowe zajścia, to nie godząc się z tym stanowiskiem stwierdzić należy, iż ponad wszelką możliwość Sąd Okręgowy prawidłowo udowodnił i wykazał, że oskarżona chcąc spowodować u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała swą zgodą obejmowała możliwy skutek jakim mogła być śmierć pokrzywdzonego. Sąd Apelacyjny nie godząc się z tym zarzutem odsyła do analizy przesłanek podmiotowych zawartych na stronach 14-15 pisemnych motywów wyroku wskazując, iż w pełni je popiera i akceptuje.

Kończąc analizę zarzutów procesowych nie sposób nie podkreślić, że omówiony osobowy materiał dowodowy w zestawieniu z analizą opinii biegłego lekarza sądowego jest kompletny i generalnie znalazł odbicie w wartości zarzutów apelacyjnych. Nie odnosi się to rzecz jasna do jakichkolwiek braków merytorycznych, bo takowych Sąd Apelacyjny nie stwierdził lecz mówi o wytrąceniu skarżącemu argumentów, które dawałyby możliwość ich podzielenia przynajmniej w najdrobniejszym, istotnym dla rozstrzygnięcia, zakresie.

Trzeba przyznać, że skrupulatne, drobiazgowo i wyczerpujące przeprowadzenie postępowania dowodowego i w konsekwencji logiczna, wielowątkowa i praktycznie kompletna jego ocena okazała się miazdząca.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów **z punktu II**, a więc błędów w ustaleniach faktycznych, które to błędy w ocenie skarżącego miały wpływ na treść wydanego w stosunku do oskarżonej M. B. wyroku.

Wbrew odmiennej ocenie obrońcy oskarżonej, nie ma żadnych podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w sprawie i tym samym zamiaru działania oskarżonej. Tu trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd Okręgowy rekonstrukcja jej działania, a w szczególności drobiazgowo i ponad wszelką wątpliwość prawidłowo rozstrzygnięta, tak eksponowana przez skarżącego, kwestia „przyłożenia” noża do szyi pokrzywdzonego i w konsekwencji przypisanie oskarżonej usiłowania dokonania zabójstwa w zamiarze ewentualnym nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd Okręgowy dał wiarę i na nich się oparł. Została ona bardzo szczegółowo przeprowadzona w uzasadnieniu orzeczenia. Odnosi się to w szczególności do oceny zeznań pokrzywdzonego J. Z. oraz zeznań świadków S. Ł. i S. Ł. złożonych właśnie w postępowaniu przygotowawczym w zestawieniu z opinią biegłego lekarza sądowego M. H.. Ustalenia co do przypisanego oskarżonej zamiaru są jak najbardziej prawidłowe zwłaszcza, że poczynione zostały przede wszystkim w oparciu właśnie o zeznania wskazanych naocznych świadków zdarzenia złożone w postępowaniu przygotowawczym w zestawieniu z zeznaniami pokrzywdzonego J. Z. oraz między innymi zeznaniami E. K., I. G. i I. G.. Zresztą w ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący zdecydowanie przecenia, a przez to błędnie interpretuje dwa elementy, po pierwsze zadanie przez oskarżoną uderzenia nożem jako li tylko jego przyłożenie do szyi pokrzywdzonego, po drugie uzewnętrznienie motywu działania oskarżonej przez wykrzykiwanie gróźb jako li tylko wyartykułowanie gróźb karalnych. Jednocześnie zapomina o tym, iż także i te dwa elementy były przez Sąd analizowane i między innymi decydowały o przyjęciu zamiaru ewentualnego usiłowania zabójstwa, a tym samym dyskwalifikacji tak forsowanej przez skarżącego konstrukcji prawnej wyczerpania przez oskarżoną występku z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

Poddając analizie orzeczoną karę pozbawienia wolności Sąd odwoławczy stwierdza, iż nie czyni ona zadość wymogom, które określa przepis art. 53 k.k. W ocenie tego składu orzekającego kara wymierzona w najniższym ustawowo przewidzianym wymiarze jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowa. Sąd Apelacyjny miał na uwadze i podziela przesłanki, którymi kierował się Sąd Okręgowy orzekając w tym zakresie. Zaprezentowane one zostały w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia na k. 16, w którym wiele miejsca Sąd poświęcił przedstawieniu właściwości i warunków

osobistych oskarżonej w tym i wcześniejszych jej stosunków z pokrzywdzonym oraz bez wątpienia rzutuącą na te stosunki przyczyną (wcześniejszego wspólnego pożycia i chorobliwej zazdrości oskarżonej o inne kobiety) wytworzonych w przeddzień i w dniu zdarzenia negatywnych emocji. Ocenie podlegał także stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej przestępstwa w powiązaniu ze stopniem zawinienia oraz właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonej.

Na ocenę tych dwóch ostatnich elementów Sąd Apelacyjny spojrział nieco odmiennie. I tak dolegliwość kary ma nie przekraczać stopnia winy i uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, ale ma też spełniać określone cele prewencyjne w stosunku do oskarżonej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przy czym cele te powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa lecz na czas wyrokowania. Wymiar kary musi odzwierciedlać ocenę zachowania sprawcy przed i po popełnieniu przestępstwa mając na względzie zasady prewencji indywidualnej. Oczywiście Sąd Apelacyjny nie traci z oczu wynikającej z zasad prewencji ogólnej społecznej potrzeby karania zwłaszcza, że stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się oskarżona, godząc w życie pokrzywdzonego, jest bardzo wysoki. Przy ocenie stopnia winy nie można jednak nie mieć na względzie szczęśliwego zbiegu okoliczności i to tak dla oskarżonej (co do sposobu użycia noża) jak i pokrzywdzonego (w konsekwencji odniesienie drobnych obrażeń) i w całości zdarzenia tego nie osadzić na pograniczu dramatu i farsy. Zwłaszcza, że motywem działania była zazdrość o inne kobiety, co oczywiście nie usprawiedliwia agresji, ale powinno zostać uwzględnione przy wymiarze kary. Z kolei bezpośredni kontakt z oskarżoną na rozprawie apelacyjnej w zestawieniu z pozytywną opinią z okresu pobytu w Areszcie Śledczym, przy widocznym na rozprawie apelacyjnej wsparciu najbliższej rodziny pozwala na stwierdzenie, iż nadużywanie alkoholu, a on był przecież głównym motywatorem przestępczego działania, oskarżona ma już za sobą. Całości dopełnia fakt, iż pokrzywdzony, chociaż nie wyraził tego wprost lecz wynika to z jego postawy procesowej, wybaczył oskarżonej.

W świetle tych okoliczności w ocenie Sądu Apelacyjnego respektowanie celów prewencji indywidualnej i prewencji ogólnej nie wymaga tak surowego, nawet w najniższym ustawowo przewidzianym wymiarze, ukarania M. B..

Odnosząc się do treści art. 60 § 2 pkt 1 k.k. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody. Z kolei sposób nadzwyczajnego łagodzenia kar w przypadku czynu stanowiącego zbrodnię wskazuje art. 60 § 6 pkt 2 k.k., który zezwala na wymiarzenie kary nie niższej od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a więc w przypadku zbrodni zabójstwa z art. 148 § 1 k.k. od 2 lat i 8 miesięcy do 7 lat i 11 miesięcy.

Wskazane wyżej okoliczności nie tylko dają podstawę, a wręcz obligują do stwierdzenia, że w sprawie niniejszej zachodzi określony przepisem art. 60 § 2 k.k. szczególnie uzasadniony wypadek, w którym nawet najniższa kara za przypisaną oskarżonej zbrodnię byłaby rażąco niewspółmiernie surowa, a to za sprawą wskazanych wyżej okoliczności łagodzących i ich przewagi nad obciążającymi.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dopiero tak ukształtowana kara pozostanie karą sprawiedliwą, należycie uwzględniającą stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu. Bez wątpienia, a zdaje się to potwierdzać okres izolacji, pozwoli zrozumieć oskarżonej naganność postępowania i pozwoli wrócić na właściwe życiowe tory i uniknąć w przyszłości naruszeń prawa. Jednocześnie dochowuje zakresowi należytego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w tym przede wszystkim przekonania o nieuchronności kary za jakiegokolwiek naruszenia dóbr prawem chronionych.

Mając na uwadze powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonej Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił ją od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

(...)/bm